

перещь

№ 4(87), КИІВ

ЛЮТИЙ 1946 р.

ЦІНА 1 КРБ.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ
РІК ВИДАННЯ V.

Більшовиків ніяк не можна обвинуватити в тому, що вони не попереджають заздалегідь про ту небезпеку, яка загрожує всім тим, хто нападає на Радянський Союз. Лихо в тому, що не всі прислухаються до цих попереджень. Доведено, що в таких випадках їм потім доводиться нарікати на себе.

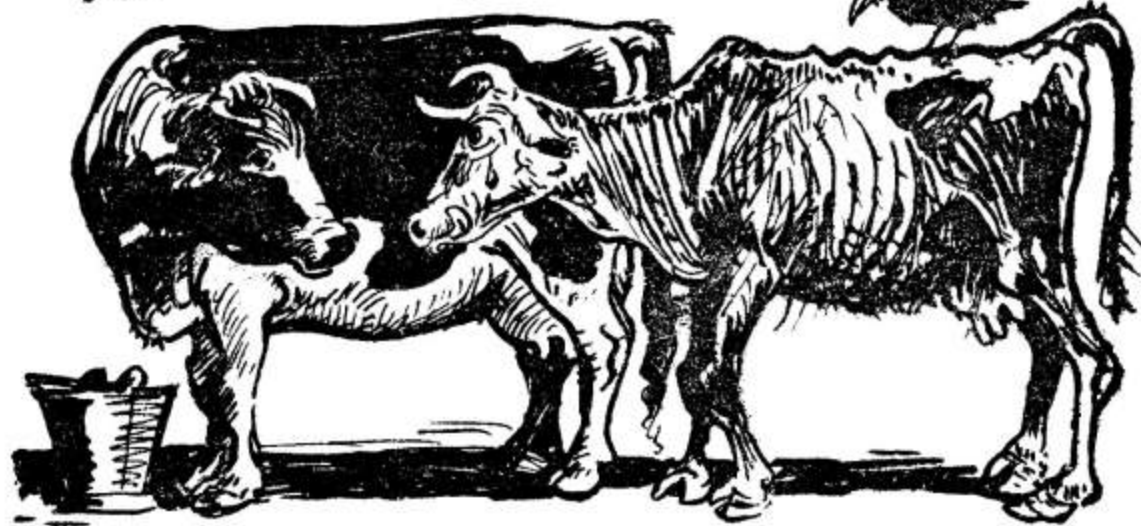

Малюнок К. Агніта

ТУТ ДАЮТЬ ТОЧНІ ДОВІДКИ ПРО СИЛУ І МІЦЬ ЮВІЛЯРА.

Дві корови

БАЙКА

До двору чорної корови,
Що брагу із цебра пила, —
Потягши носом, звівши брови,
Корова рижка підійшла:

— Здорова, кумонько, була.
Привітно й жалісно сказала,
Зітхнула важко й плакати
стала:

— Щаслива ти, а як же я?
Чи доля вже така моя?
Візьму й поскаржуся до преси,
Ось ти щодня делікатеси
їси, — сінце, з половою макуху,
Варену бульбу, лушпайки,
По слуху чую і по нюху —
І жом, і гичку, й буряки,
А я ось, бідна, ледь жива,
Бо вже од самого різдва
Таким, як ти оце, на втіху
З хліва свого тягаю стріху.
Чи провинилась в чому я,
Чи доля вже така моя?
Корова чорна, мов гора,
Підвівши голову з цебра,
Мордашку ченко облизала
І так сусідоньці сказала:
— Яка ж ти, сестро, неласкава,
І знов таки, не в долі справа.
Ти ж ціло літо, без клопоту,
В траві по черево бродила,
Як кажуть, байдики все била,
А я старалася до поту,
В колгоспнім полі я робила.

То не легка була робота,
Та взимку маю все до рота.
Ще рік, ще два, од сили три
Придбають люди трактори,
Подякують за працю нашу —
І пустять знову нас на пашу.
Отак, голубко, отако! —
Ми вернем людям молоко,
Яке тоді не додали, —
Бо корови ж ми не воли.
Ти ж егоїстка, несвідома
Все літо висиділа вдома. —
Такі слова навдивовижу
Взяли за саму душу рижу.
Вона сусідку ползала,
Подумала і так сказала:
— Розумне слово я почула
І все тепер, усе збагнула.
Зняло з очей мені полуду,
Я помагати теж вам буду. —

Мораль отут уже без діла,
Бо ясно все і так без слів,
Виходить — рижка зрозуміла,
А чи хазяїн зрозумів?
Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

СТРАШНА ПОМСТА

Спільний сарайчик при комунальній квартирі це, так би мовити, метр, пуд, кілограм або грам людського сумління. Заглянути в такий сарайчик — проникнути в душу жильця. Бо що гріє душу жильця взимку? Дрова.

— В мене голова дровами забита, — скаржився Бондарчук сусідові Бойку.

— А в мене що? Соломою? — відповідав Бойко. — Я теж сплю і бачу сухі дровця. Крім дров нічого в голову не лізе.

Так порожній сарайчик впливав на голову.

Аж ось Бондарчук і Бойко в один день дістали наряди на паливо, і голови їх звільнилися від березових, соснових і грабових думок.

Сидячи за круглим столом, вони довго розв'язували питання демаркації кордонів всередині сарая і проблему зберігання ключа. Розмова відбувалася в дружній атмосфері. Співбесідники обмінялись теплими промовами, та коли похолоднішало, чорна кішка пробігла між ними.

— Як ви топите? — запитав Бондарчук у Бойка. — В кімнаті у вас жара, а дрова цілі...

— О! — сказав Бойко, — поступайте до нас у трийку по навчанню кочегарів — швидко опануєте секрет економії.

Бондарчук зайшов у сарайчик і замислився: «Не інакше, як Бойко мої дрова палить. Це поліно вчора не так лежало». Він витяг з кишені скій олівець і почав таврувати поліна хрестиками. Ранком перевірів — хрестиків поменшало.

— Слухайте, Бойко, я звичайно ні на що не натякаю, але дрова в мене крадуть. Крім нас у сарай ніхто не ходить. Один із нас, звиняйте, злодій.

— О! — сказав Бойко — дуже радий, що ви почали про це. Я теж дещо помітив. Ви дрова хрестиками позначаєте?

— Хрестиками.

— На хрестики шахрая не зловити. Треба переміняти мітку.

Мітку заміняли, але Бондарчуківі складометри катастрофічно зменшувались.

— Слухайте, Бойко, дрова крадуть, — благально підступив до нього Бондарчук, — давайте разом ходити в сарай.

— О! — сказав Бойко. — Згода. А як же ключ?

— Ключ по-старому — під стріхою.

Невідомо, де Бойко пропадав цілими днями, але насвітанку він будив Бондарчука. Той загортався у ватяну ковдру і, тремтячи від холоду, шов за сусідом у сарай. Бондарчук аж змарнів від безсоння. А дрова все танули й танули.

— Слухайте, Бойко, — не витримав Бондарчук, — будемо знов ходити нарізно, тільки домовимось: хто перший усі свої дрова спалить — той чесна людина, а в кого дрова лишаться, той шахрай.

— О! — погодився Бойко — давно б так. Тільки як би чесна людина не замерзла! Спробуємо.

Спробували. Бондарчуківі дрова стали зникати ще швидше.

— «Ні, — вирішив Бондарчук, — хай краще Бойко буде за чесного» — і почав палити сусідські дрова. І хоч у його кімнаті стало жарко, мов у лазні, йому здавалось, що у Бойка ще жаркіше.

— Слухайте, Бойко, не будемо лаятись... Вас ніхто не обвинувачує, але треба зробити так, щоб дровець вистачило до весни.

— Добре. Але майте на увазі — в нашому сарайчику на одного крадія стало більше!

— Не спійманий — не злодій, — сказав Бондарчук і грюкнув дверима. Він вирішив раз назавжди покінчити з нахабством Бойка. Дістав сто грамів мисливського порошку, зробив патрон і засадив його у спокусливу березову поліняку. Захопивши оберемок дров з поліниці Бойка, Бондарчук повернувся додому.

Він чув, як сусіда пішов у сарай. Ось він повертається важко навантажений. Ось оберемок гримнув додолу... Бондарчук постукав у двері. Бойко колов тріски. Його березова поліняка лежала біля груби.

— Бойко, ще не пізно, признайтесь, що ви помилково брали мої дрова. Поверніть один кубометр, і ми розійдемося полюбовно.

— Історія покаже, хто злодій, — відповів Бойко. — Що ви дивитесь на це поліно? Пізнаєте?

— Та... ні... — сказав Бондарчук. — Але коли ви заперечуєте — хай сильніше вдарить буря! — і подався.

Бондарчук розпалив у печі й напружено прислухався до гомону в сусідній кімнаті. Сухі дровця весело потріскували.

«Ну, Бойко, не хотів я тобі шкоди, а тепер — нехай невдаха плаче!». Він театральньо простяг руку і раптом страшений вибух розвернув його власну пічурку. Вибухова хвиля відкинула його в куток.

«Що трапилось?» — подумав, очунюючи, Бондарчук. «Невже я переплутав поліна?» — З кімнати Бойка почувся пекельний регіт.

— Мерзотник! — заплакав Бондарчук, — він підклав мені свиню.

Разом із свідомістю поверталась совість.

— Ні, це я мерзотник. Що посієш — те й пожнеш. — Бойко! — покликав він.

Двері відчинилися і на порозі з'явився сусід. Обличчя його мало вираз широкого співчуття.

— О! — сказав він — Ви забились? Пробачте, я хотів пожартувати, але, здається, переборщив пороку.

— Швидше викиньте з грубки березову поліняку з кривим сучком і синім хрестиком — вона мінована! — несамовитим фальцетом вигукнув Бондарчук.

В цю мить новий вибух струсонув будинок. Завалилась штукатурка, полетіли шибки — це вибухнула Бойкова груба.

Коли дим розвіявся, замість обох печей лежала купа цегли.

Сльози, ні, — брудні патьоки чорної грязі полилися з очей Бондарчука.

— Слухайте, Бойко! Яке щастя, що вас не було вдома.

— О!.. — сказав багатозначно Бойко, і вони обнялись.

У провалену стіну всміхалась зоряна морозяна ніч.

Так, спільний сарайчик при комунальній квартирі, це, насамперед, мірило людського сумління і культури в побуті.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

КУЛЬТУРТРЕГЕР

Після доповіді про культуру він вирішив культурно провести вечір й купив квиток у кіно.

На початок сеансу він запізнівся.

Відштовхнувши вбік контролерку, наступаючи на ноги глядачам, він через голову якогось старика добрався до свого місця.

Тут він дав волю своєму язичку: лаяв батьків своїх сусідів по кіно, порядки в кіно й т. д. і т. ін.

— Громадянин! Скиньте шапку, — попросили його задні, — нам нічого не видно.

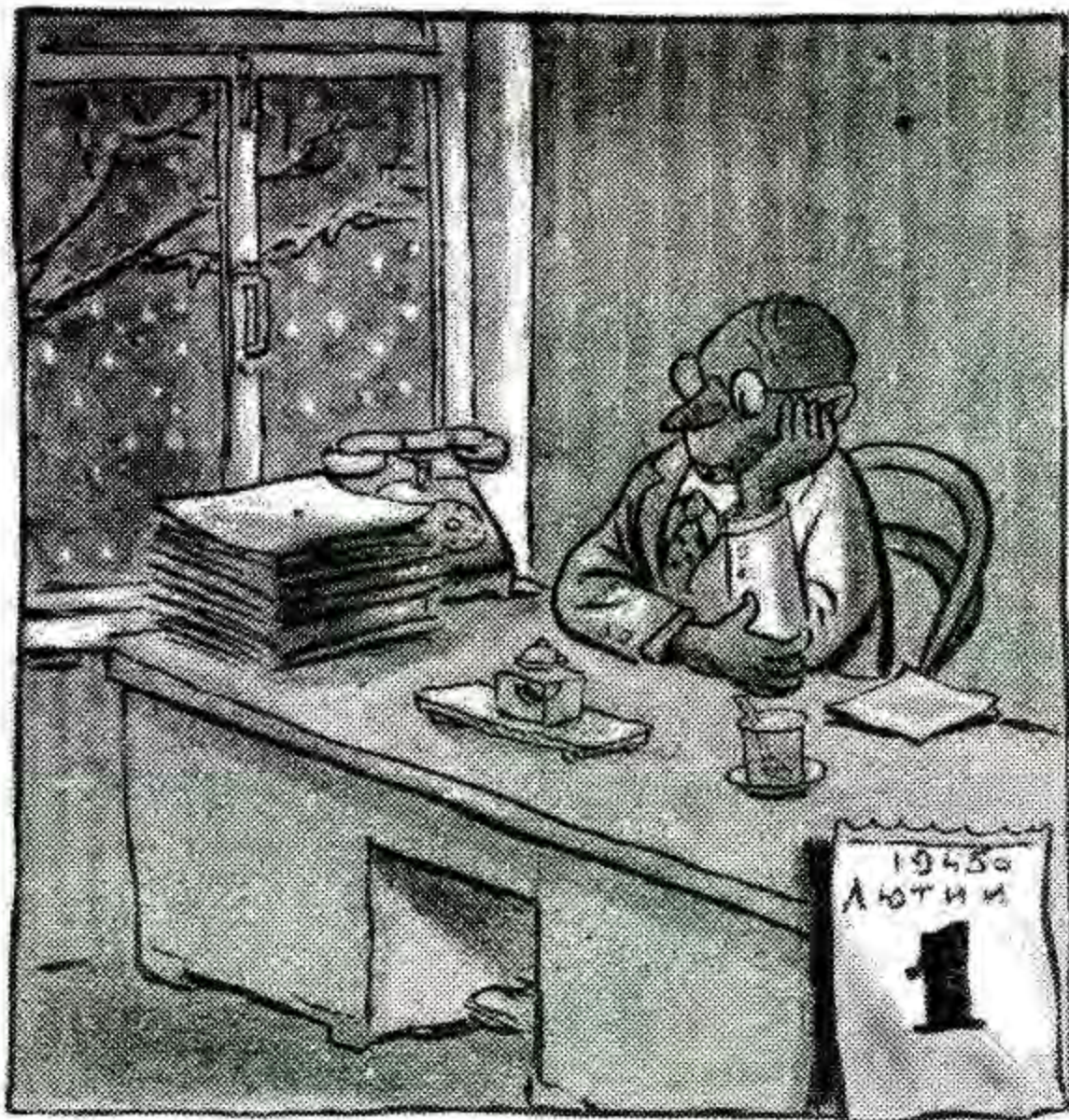
— Громадянин! Чи не можна трохи тихіше, не чути музики, — попросили його передні.

— Які некультурні люди, обурився він, — не дають культурно провести вечір.

Йі, ображено зарипівши стільцем, почав лузати насіння.

Ол. ПОДЧЕКАЄВ.

ПРИГОДА БЕЗ НАСЛІДКІВ

До кабінету начальника київського обласного управління Головнафтопостачу о 5 годині вечора зайшли двоє. Хазяйновито оглянувши кабінет і сусідню кімнату технічного відділу, вони лаконічно заявили:

— Ці дві кімнати нам підходять для квартир. Викладайтесь!

Не встигли співробітники контори отямитись від несподіваного запрошення, як прибулі почали викидати з кімнат столи, стільці, папери.

На галас збіглись службовці управління. Але прибулі теж одержали підмогу: дві якісь тьоті і ще два солідних дяді.

Дяді за меблю.

Співробітники не дають.

Тоді тьоті й дяді переходять у рішучий наступ: вони кидають у службовців контори стільці, настільний годинник, чорнильниці — одним словом все, що потрапляє їм під руки.

Втихомирила їх лише міліція, викликана кимсь із співробітників управління Головнафтопостачу.

У прибулих зажадали документи. Виявилось, що це громадяни Грінберг і Мілер. Вони вирішили поселитись у приміщенні управління обласної установи.

Іх повели в міліцію.

— Ай-яй-яй! — сказали там, — хіба ж так можна. І не сором вам, громадяни Грінберг і Мілер!

Сказали і... відпустили додому.

Отже, пригода, як то кажуть, вийшла без наслідків. Правда, наслідки є: побитий годинник і чорнильні прибори, порвана скатерть, поламані столи. Але ми вважаємо, що наслідки могли бути куди більші. Тільки тут (в поглядах на можливі наслідки) у нас розходження з першим відділом міліції м. Києва. Там вважають що на цьому можна поставити крапку. І поставили.

А цікаво якби Грінбергу й Мілеру сподобалось приміщення самого відділу міліції, і вони почали б викидати начальника першого району разом з усіма підлеглими йому співробітниками?

Тоді б що було?

Г. СТЕПОВИЙ.

Ці три історії мені розповів з незміною хитрецькою усмішкою в очах прославлений ватажок українських партизанів, генерал і двічі Герой Радянського Союзу Сидір Артемович Ковчак.

I. БОРЖОМ І КАЛЮЖІ

Зовсім не партизанський вигляд мали мої хлопці, коли вперше прибули у Спідшанський ліс. Чоботи, правда, були майже в кожного, але сорочка з приставним коміром і галстук в цюточку були тоді звичайним ділом. Один приходив з порожніми руками, той з поржа-

відом трюхлівиюкою, іншим з учбовим кулеметом з тсоавіахімівського тиму.

Та один майбутній мій боєць всіх розвеселив. Прийшов він у новеньких черевниках, на штанах — дві строгі складочки, а в руках... товсті чорні пляшки з боржомом. Підняли хлопці новичка на сміх. Я ж подумав зовсім інше.

— Що це за батарея? — питаю. — Мабуть, на танки націлилися? А, рідиною запасся? Дивлюся, мій партизан заміявся, зніяковів. А потім і каже:

— Катар у мене, Сидір Артемович, катар шлуку. Сирої води в рог не беру. Ото тільки боржомом і рятуюсь. Вип'ю ці пляшки і не знаю, що далі буде. Дуже вже налякав мене мій старий лікар...

— Переїдеш потім на есентуки, — серйозним тоном підкинув хтось з хлопців. Чоловік цей з пляшками був мій давній знайомий — районні наші сусідні — голова Ковотопського райвиконкому Федір Канавець. Я відразу пригадав, що він давно мучився з своїм хворим шлуком. Приїде, бувало, в

область і першим ділом біжить в аптеку заpastись боржомом.

— Да, тяжкувато тобі буде, друже, — поспівчував я Федору, — на нашому шляху аптек щось не передбачається. Більше надії, кажу, на водичку болотяну.

Канавець усміхнувся майже печально. Через три дні спорожнив він ті пляшки і викинув, як непотрібні.

Хорошим і славним партизаном був Канавець усі роки. Сміливо кидався у вогонь атак, не хникав, не набридав товаришам скаргами на болі і не частіше інших заходив до нього лікарші Діни Маєвської. Але одна в нього була слабкість. Найбільше любив він штурмувати міста — в них містились аптеки, а значить, і на боржом була надія. А ще більше подобалось Канавцю вальоти на німецькі бази. Сюди першим кидався — нічим, бувало, не стримаеш...

Та щастя рідко усміхалося Федору: в аптеках при німцях торгували м'якими краплями.

Три рази довелося мені бачити, як Федір стояв на колінах і, склавши долоні човником, черпав воду з темного болотця. А з крижів він уже зовсім спирито зачерпував солдатським казанком. Що сказав би старий ковотопський лікар! Оторопів би, щоб глянув...

Недавно ми стрілися з Канавцем.

— Як шлунок, не бунтує, Федір Ярмолаїнович? — обережно запитав я.

— Шлунок? А чого б ото йому бунтувати? — бадьоро відгукнувся мій колишній боєць, а тепер секретар Ковотопського району.

— Ну, а як там з боржомчиком? — Забув і який він... Це в таких великих чорних пляшках?

Тоді я порадив Федору Ярмолаївичу написати знаменитим професорам — спеціалістам по різних підлих катарах про вплив партизанських походів на розвиток медичної науки.

II. СТО БАНОК З ДИНАМИТОМ

Не пам'ятаю зараз, хто саме тоді із зв'язкових біг шодуху до моєї штабної тачанки. Я зліз, вийшов назустріч і ждав, доки хлопець віддихається і доповідь.

— Динаміт, товаришу командир! Сто банок з динамітом! — випалив він з одного подиху.

— Кажі толком... Що за динаміт? Хто знайшов, де?

Трохи заспокоївся хлопець і розказує, що послав його командир роти Карпенко. Третя рота, каже, розгромила склад противника. Під однією стіною до самої стелі складені бляшані квадратні банки. На них якісь не по нашо-

Дід Ковчак розповідає

Малюнки В. Гливенка

му написані наклейки. Але судячи по упакувці — це справжнісінька взривчатка.

Аж зрадів я. Корисний то був предмет для нас.

Не минуло й півгодини, як двадцять банок доставили в штаб. Хотілося самому поглянути на цей скарб. Та була в мене важливі справи, до цього ж мінери всі пішли полювати на шосейку. Наказав скласти банки в лісі і поставити до них надійного вартового.

Забув за справами про ту знахідку — якраз з наштабу операцію планували — аж бачу знову виростає переді мною той самий зв'язковий — болілиньк динаміту.

— Чого тобі, Микола?

— Сидір Артемович, вартовий одну банку ножем розкупорив!

Я широко розкрив очі.

— А чому ж я вибуху не чув?

— Та там же самі оселедці марширували.

Тут уже й я не витримав, зареготав.

— Оце тобі динаміт! Ач герої...

Повечеряли ми тоді на славу «Карпенківським динамітом», всі полки навалилися на голландські оселедці в маринаді.

Другого дня все моє військо знялося з місця — новий похід починався. Відійшли від села кілометрів з п'ять і я, по старій звичці, зупинив колону, щоб перевірити, чи була хто не відстав.

Відразу помітив, що в Карпенковій роті щось рідкувато.

— Де решта? — питаю.

Довелося козакові з'ясувати, що послав він дванадцять біців пошукати на вчорашньому місці ще такої «взривчатки».

Попало тоді Карпенкові так, що довго пам'ятатиме. Тільки зібрався я послати верхівців за підривінками, бачу — нишком по дорозі пробігаються Карпенкові мисливці на оселедці. У кожного на спині такий лантук, що аж до землі його хилить...

господарства залишилось тільки чотири крайні зуби? Дійшло до того, що на одних котлетках з мозку почав жити. Хлопці якось умудрялись, щоб для мене завжди було на кухні це образливе дідівське блюдо.

В серпні сорок другого року пошастило мені з Хинельських лісів полетіти в Москву, в Кремль на прийом до товариша Сталіна. Хтось, видно, підмітив у Москві, що не дуже я багатий зубами. Я там, звичайно, найменше про це думав.

Одного разу приймаю на свій аеродром літака з Москви: боеприпаси, газети, листівки, акумулятори для радіо.

Виходить з «Дугласа» двоє пасажирів, вигляд зовсім партикулярний, не льотчики, не радисти, не кореспонденти навіть. В руках чемоданчики.

— Ми — зубний лікар і зуботехнік, — рекомендуються, — маємо наказ навести порядок ось тут у вас...

І показують на свої зуби.

— Оце то гості з Москви! — так і ахнув я, і відразу оглянув їх підозріло. Бормашини з ними не було! Не знав я тоді, що це люди бували — машинка в них була маленька, збірна. В чемоданчику.

— Спасибі, — кажу, — хлопці. І охота була Москві такою дрібницею займатися. А вам через фронт летіти...

— Да, — говорить лікар, — охота. Я так думаю, що не без відома товариша Сталіна послали нас. Подивимося, що і як, знімемо мірку, і цим же літаком назад.

І справді «Дуглас» зачехав їх, доки вони зліпок зробили.

А через кілька днів знову той же літак сідає: повна машина ящиків із снарядями і патронами, а на одному з них возсідає мій мучитель — зубний технік.

Привіт! — гукає ще з літака, — дай боже, щоб як слід прийшлися.

Приміряли — якраз. Зблищали два ряди таких білих зубів, що й не відрізнити від справжніх. Укусив хлібу шкуринку. Беруть! Тверде м'ясо. Бериуть! Обіймаю москвича, а хлопці сміються.

— Це добре, товаришу генерал, а ось як виляти когось захочете, з незвички заважають.

Зробили пробу, — дійсно тормозять. Доводилося виймати, коли вже дуже міцне слово на язик просилось...

Не знав, як уже дякувати цих зубних фокусників. Ніколи ж бо не думав, що під носом у німців, в їхньому тилу протези одягатиму.

III. ЯК Я ЗУБИ ВСТАВІВ

Ви не смійтесь, коли скажу, що за все на світі я не люблю бормашини. Тільки гляну на її кишку, на металеве жало з отим гострим язичком — відразу в піт кидає. Скільки разів перед війною збирався зайнятися своїми зубами! Та якось так виходило, що на все е час, а на це ніяк не вистачало...

А коли пішов партизанити — зовсім було вже не до зубів. Не раз лаяв себе нишком на всі застави. Багато мороки мав я тепер зза порожнього рота.

Чи ж багато з'їси, коли з усього зубного

Прийшов час літакові заїтати, а щось не видно, щоб мій паруб'яга в дорогу збирався.

Я тоді відверто: — Може зостанешся в нас партизанити? А він виймає папірець.

— Іменно так, товаришу командир з'єднання. Маю наказ залишитись наглядати за вашими зубами.

І показує на чемоданчик: — Тут у мене повний набір інструментів. І хлопцям ремонт всякий моготиму робити. Різні пломби, навіть постійні, камінь зняти... Я аж не повірив було.

— Покажи папірця.

Прочитав — все правильно. І печатка е. А він продовжує:

— Одне тут не записано, товаришу генерал. Може не тільки вставляти зуби, а кому слід і виставляти. Прошу нарівні з усіма посилати мене на завдання.

І залишився цей хлопець у нас. Справді зуби підправляв і пломби знамениті ставив. До нього, як до професора в Києві, в чергу записувалися.

Та і дерзання і одчайдушності в ньому було не менше, як вмілості. Ходив ешелони підривати, «язиків» ловити, шосейки мінірувати. Ні, не дарма уряд дав йому орден Червоного Прапора і Червоної Зірки. Розумівся хлопець не лише в зубній, а і в німецькій техніці.

Одним словом — технік. А зуби мені і тепер вірою і правдою слухать. Звик до них, як до своїх.

Юрій БУРЯКОВСЬКИЙ.

КІЛЬКА ІЛЮСТРАЦІЙ ДО ПУШКІНА

Малюнки Бе-Ша

Кам'яний гість.

Зима! Радіючи, в гринджолі Комачу селянин заїрї;

По першопутку через поле Вона чулає, вчувши сніг.

Капітанська дочка.

«Пока не требует поэта К священной жертве Аполлон»

В заботы суетного света Он малодушно погружен.

Кінофестивалі

Одного дня одержав я аж чотири листи: з Прилук, Ржищева, Запоріжжя й Миколаєва. В кожному конверті контрамарочка і записка: «Дорогий Перець, послаємо тобі по благу квиточок у наше кіно, приїзди, не відмовся культурно відпочити. Ждемо з ветерпінням».

Запрошують в основному дівчата. І хіба міг я всидіти?

Блокнота в руки і — на Прилуки!

Якраз примеркло, і прибув я туди. Знайшов Прилуцький кінотеатр і мершій до входу.

Показую квиток. І тільки ступив у зал, як вся публіка від старого до малого дружно мені... затупотіла ногами.

— Що таке? — питаю.

— Організовано гріємось, — пояснює якийсь чоловік.

Через кілька хвилин почав і я вистукувати чичітку за прилучанами. Якийсь дідок із глядачів, видно, зовсім замерз, бо схопився, ляпнув у долоні і пішов по залу навприсядки.

Погасло світло. Почався кіносеанс. Саме тоді кілька чоловік не помирилися зза місця і зав'язали таку бійку, що глядачі повернулись спиннами до екрану і спостерігали другу картину: хто кого краще вліпить.

— Отак я замість кінофестивалю попав у Прилуках на кінофестивалі.

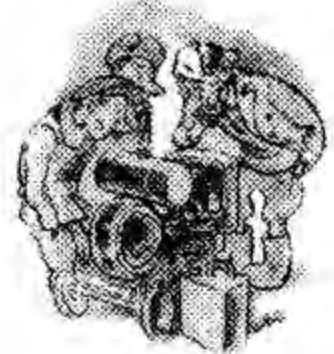
Вибіг потім на двір і до каси:

— Дайте негайно три квитки для місцевого начальства.

Одвіс ті квитки прилуцьким керівникам:

— Ідіть, кажу, і культурно відпочивайте, а то, мабуть, і не знаєте, які інтересні сеанси у вас під боком відбуваються.

Кіноцихання

Цього слова я теж не знав. Почув його у Ржищеві, як ото з Прилук сюди добився. Може, думаю, хоч тут почну свій кінофестиваль.

Зайшов у кіно, сів. Жду. Коли підбігає якийсь парубок:

— Бери з того кинця лаву, — кричить мені.

— Бери, чого очі ви-

тріщи!

— Навіщо? — питаю.

Виявляється, тут такий порядок, що, купивши квиток, ви можете тягати свою лаву, куди завгодно.

Дивлюсь я — справді десятки ослонів ходять по головах, штовхають людей у боки. Сусіда сусіду ото лагідно припрошає: «Перенесем?»

— Дайош, — каже той. І несуть, і грюкають.

— Нікуди я не хочу переселятися. Мені й тут добре, — відповідаю тому парубкові.

Свиснув він своїй компанії, підбігли ще троє і схопили ту лаву геть зі мною. Пливу я ото над головами, верхи на лаві і міркую, що коли кинуть, то й дух з мене вилетить.

— Гляньте, он якусь перчину качають! — сміється публіка.

Розсілися ми, і почалося оте кіноцихання. Поставав моторист свого движка і давай заводити, крутить ту корбу, зітре піт, залається, і знову крутить, а движок — чмихне і замовкне.

Більше години його запускали. Потім вихо-

дить директор і каже:

— Йдіть додому і пригласаю вас на наступну суботу, може, за тиждень пустимо.

— Четверту суботу вже ходимо!!!

Я хоч по благу, думаю, наслухався того кіноцихання, а люди ж квитки купували. Вийшов. і на станцію, і на Запоріжжя.

Кіноферма

Прибув у Запоріжжя близько четвертої години дня і відразу почав своє діло, бо: «Перший сеанс — рівно о 4-й годині» — кричить афіша.

Постояв я під дверима всього-навсього до 8-ої години вечора і пропхався у свій 10-й ряд. Адміністрація кіно не попередила мене, що

на стільцях денеч не має. Отож як гепнувся я на радісах і вгруз у раму так, що аж підпер коліньми бороду.

Почали мене люди рятувати. Тягли за руки, тягли — нічого не виходить. Тоді знайшовся один, — видно інженер, — і вніс розумну пропозицію. Перевернули мене з усім 10-м рядом догори тям місцем, яким я загруз, і давай з тої рами витрушувати.

Витряхли, і кіно почалось. Потім обірвалась плівка, потім погасло світло, потім я заснув культурно. Але чую щось мене так жалить, що всидіти не можу.

Гукнув директора:

— Що це у вас за кіноферма? Що ви тут наплудили?

— Сознаю, — каже, — клопи, как таковне есть. Але нема ніякого способу з ними боротися.

— Є, — говорю, такий спосіб. — Вигнати тебе звідси і всі подохнуть, і добрі стільці з'являться.

Кіночасарж

Було пів на дванадцятую ночі, як вийшов я з Запорізького кінотеатру. Зосталася в мене ще одна контрамарочка. Отож і подався я на Миколаїв.

Є в Миколаєві селище Жовтневе, а в ньому теж кінотеатр.

Тут я побачив, як

механік може простужувати кіноартистів. Що він саме робить, — не знаю, — але який артист не з'явиться на екрані, то так, бідний, хрипить, що на весь зал чути, як легені свищать.

Не підраховував, скільки разів рвалася тут плівка. А коли тріснула вона вже перед кінцем, тоді висунувся з будки механік і каже:

— Далі, громадяни, не так уже й інтересно. Щоб не ждате вам — давайте я краще розкажу, чим воно кінчається.

І почав. Повернувся і я до будки та й дослухав.

Закінчився той сеанс. І тут мене так підкопила якась хвиля, так понесла до виходу, що я ледве встигав обкручуватись, як дзига. Трохи, вибачайте, штани з мене не стягли.

На цьому й завершився мій кінофестиваль. Сиджу оце і пишу дівчатам відповідь:

— Обов'язково запросіть у ці кіно — начальників своїх обласних відділів кінофікації і деккого з Управління Кінематографії. Хай вони, як я оце, пофестивалють. А мені контрамарок більше не присилайте.

Записки Перця опублікував Степан ОЛІЙНИК.

— Ви написали в анкеті, що вам 38 років, а за паспортом вам 46 років. Як вас зрозуміти?
— Як жінщина жінчину!..

РАТАУВ'ське УГНОЄННЯ

Теплінь! Благодать! Сонце гріє, мов весною. Підігріті цим сонечком, почали прочищати свої іржаві пера й газетні пташки.

Запорізький кореспондент РАТАУ в інформації від 7 лютого (РАТАУ — Вісник республіканської інформації для російських газет) під назвою «Молодежный месячник по сбору и вывозке удобрений» спритно повідомляє:

«Здесь успешно проходит молодежный месячник по сбору местных удобрений и вывозке его (? — Ред.) на поля...»

За три тижні силами молодіжних звеньев вивезено на поля щось 50.000 тонн навоза.

Деяку частину цього «навоза» кореспондент РАТАУ намагається вивезти й на газетні поля.

ТУЛЬЧИНСЬКІ МАФУСАІЛИ

Передчасне потеплення викликало в тульчинського кореспондента РАТАУ більш піднесені емоції, історичного, так би мовити, порядку. Він передає інформаційну замітку «На местах стоянки суворовских полков» (теж із вищезгаданого бюлетеня для російських газет), в якій повідомляє:

«Одно из живописных местечек Вязинской области — Тульчин является местом стоянки прославленных суворовских полков. По инициативе лейтенанта Бабушкина бойцы Н-ской части совершили экскурсию по суворовским местам. Они осмотрели остатки казарм суворовцев, поля учений, беседовали с жителями, сохранившими воспоминаниями (? — Ред.) о легендарных делах великого полководца.»

Нетерпляче чекаємо докладного інтерв'ю кореспондента РАТАУ з тульчинськими мафусаїлами, «сохранившими воспоминаниями» про грамотних кореспондентів РАТАУ, які теж колись жили в Тульчині.

ДЕ УМАНЬ... А ДЕ САНПУНКТ!

Гр. Василь Пересунько пише в листі до редакції, що без довідки про «санобробку» на ст. Умань квитків не продають, і це правильно. А от неправильно те, що до пункту санобробки від ст. Умань кілька кілометрів.

Умань-станцію люблю,
Та не всім тут слід пишатись:
Пересуньку Василю
Не дають пересуватись!

З гі-гі-еною морока!
Підбігає він до кас:
— «Ну, а справка—санобробка
Єсть, товаришу, у вас?»
— «До санпункта, — кажуть
строго —
Вам належиться пройти».
— А кілометрів до нього?..
— «Та не буде й десяти!...»

— Як же так?... А поїзд піде!
— «Буде завтра!...»
— Завтра?!... Страх!!...
Він чіпляється і їде
Без квитка. На буферах!..

Не про того Пересунька,
Не про нього, люди, жарт.
Може б Умань... до санпункта
Пересунуть справді варт!

Терень МАСЕНКО.

ЗРОЗУМІВ

Кореспондент газети увійшов до кабінету директора швейної фабрики:

— Я прийшов, — сказав він, — взяти матеріал для газети.

— Розумію, розумію, — перебив директор, — але навіщо вам брати матеріал? Я можу запропонувати вам готовий костюм.

МОДНА ТВАРИНА

Малюнок В. Литвиненка

— Навіщо ви почепили на себе так багато чорнобурок?

— Чим більше хутра, тим більше охотників.

В ІГРАШКОВІЯ КРАМНИЦІ

Малюнок Грі

— Мамо!.. Я боюсь!..

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Чи не можна так зробити, щоб клієнтура Лубенської філії «Союздруку» не залежала від корови Зав. філії т. Момота? А то недавно через ту корову наша виборча дільниця не змогла одержати в т. Момота виборчих плакатів. «Привезете, — каже т. Момот, — машину жому для моєї корови, — дам цілу пачку плакатів, не привезете — не дам». Так і не дав. Довелося ті плакати добувати іншим шляхом. Мені здається, що філія «Союздруку» заважає т. Момоту забезпечити свою корову жомом і всякими іншими харчами. Пожальте безсловесну скотину.

А. СИДОРІН
Технік-лейтенант

Полтавська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Не знаю, чи є ще де їдальні, де люди обідають «сьогодні за вчора», але у Сеньківці, Куп'янського району на Харківщині, така їдальня є. Завідує нею Олена Гордієнко. Дуже сердобольна жінка. Кожного дня зустрічає прикріплених до їдальні працівників МТС і вчителів на порозі й сумно хитає головою: «Ох, дечотка, обідів сьогодні немає. Коли хочете, їжте вчорашню кашу».

Цікаво, звідки береться ота «вчорашня каша» (якої вчора не було) й куди діваються наші «сьогоднішні обіди».

МАСЛИК
Військовий керівник школи
Старший лейтенант

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Є у Маловисківському районі, Кіровоградської області, газета «Червоний прапор». Редактор її тов. Я та ще й М. СОЛОВЙОВА не підписує газету справжнім прізвищем, а підписує вигаданим прізвищем-псевдонімом: Я. та ще й М. СОЛОВОЙВА (див. № 4 від 10. I 46 р.). А приховує вона справжнє прізвище, мабуть, тому, що газета друкується страшенно неграмотною мовою: «безтурботність за доглядом тваринництва», «на місце загинутого вола, придбано два...» і т. д. і т. д. Коми у цій газеті страшенно недисципліновані: блукають між літер і стають саме там, де вони не потрібні, зате там, де їм граматиною наказано стояти, — ніяк не

хочуть затриматися. Так знайте, коли «на місці загинутого» прізвища Соловйова стоїть Я. та ще й М. Соловойва, то правильно там тільки Я. та М., а «Соловойва» — це чергова друкарська помилка.

В. ГРУЗИН

ШАНОВНИЙ т. ПЕРЕЦЬ!

Який чудовий винахід радіо! Ми просто надто швидко звикаємо до відкриття науки і техніки і часом не встигаємо збагнути усієї глибини, краси, багатства, різноманітності наслідків людського генія.

От ви сидите в якійсь закутій в просторах землі радянської Борожняці і чуєте крізь рупор:

— Слушайте останні новини Борожняцького району!

І після цього починають ревати вовки, ведмеді і доісторичні мамути, раптом до хору вступають шакали, гієни і цвіркун, бурюють морські хвилі, шумує водоспад, виє віхола дуєтом з Лисогорської відьмою. Потім ви чуєте немов передзвін з великого заводського цеху, далі шипить мільйон гадюк, скрегоче сталь, свистить соловей-розбійник, скриплять чумацькі вози, хрипить у передсмертній агонії леопард...

Ах, яка краса! І все це робить скромна некваліфікована людина — вартува радіовузла Надя, а начальник радіовузла т. Зінков у ці хвилюючі години сидить, мабуть, вдома і вартує квартиру...

Ох! Ух! Ех!

С. ГЕРАСИМЕНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Завідувач Бахмацького відділу народної освіти Павло Антонович Сипливий часто питає дітей:

— А ти знаєш міри ваги? А міри довжини?..

Учні знають, а сам Сипливий не знає і діє за принципом:

— Душа міру знає, поки відра не вип'є!

Напився не так уже й давно Сипливий на вечорі у Бахмацькій другій неповно-середній школі, співав сороміцьких пісень, потім виїхав велосипедом, розбив його на дорозі і пів дня пролежав п'яний на шляху у роздертих штанях. Добре, що колгоспниці стерегли його, поки череда корів пройде. А то ж корови теж міри не знають, де, коли й що робити і в чинах та посадах лежачих людей не розбираються. Всяке могло статися.

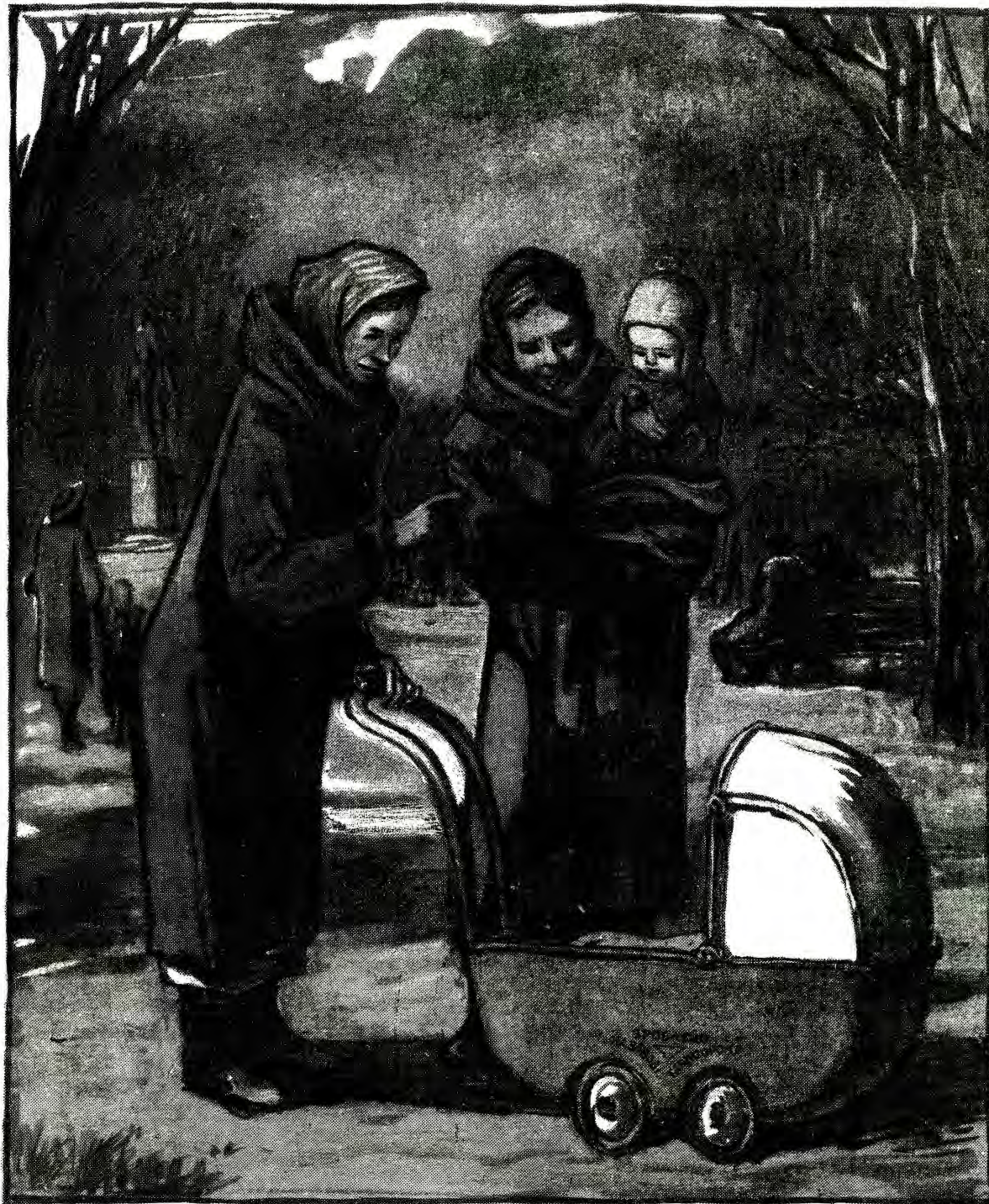
Чи не може хтось із керівників району або області запитати Сипливого, який часто набирається «до положення риз»:

— А ти знаєш міру?

О. СТОРОЖИХА

Чернігівська область.

З такої коляски мій неодмінно танкістом виросте

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козланюк, О. Козюренко, Л. Паламарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 4 (на укр. мові). Здано до набору 16/ІІ 1946 р. Підписано до друку 25-ІІІ-1946 р. Стат формат 72x105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.